

Prelatovo pismo (april 2011)

Beatifikacija Janeza Pavla II. in nekateri evangelijski prizori, ki jih predlaga Cerkev, so kot nekakšno povabilo, naj z zavzetostjo živimo ta post in sprejememo obhajanje Velike noči, pravi prelat.

13. Apr. 2011

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Vedno ljubímo, tudi v postnem času, to neizmerno bogastvo, ki ga nam

Cerkev nudi v božji besedi. Ta nas namreč vzpodbuja k obnavljanju duševne energije, da bomo lahko z živahnim korakom nadaljevali pot k Veliki noči. **»S tem, ko jo meditiramo in ponotranjamo, da bi jo živeli v vsakdanjem življenju, se učimo dragocene in nezamenljive oblike molitve, saj pozorno poslušanje Boga, ki nagovarja naše srce, hrani pot vere, na katero smo stopili na dan krsta.«**[1]

Na tej poti nas vodi naš Gospod Jezus Kristus. Še več, On sam nam pravi: *Jaz sem pot, resnica in življenje*[2]. Sveti Avguštin v komentarju tega odlomka iz Janezovega evangelija zapiše: »Ne pravi ti: “Trudi se in poišči pot, da prideš do resnice in življenja.” Ne pravi ti tako. Lenuh, vstani: pot sama je k tebi prišla in te je iz spanja zbudila, če si se sploh prebudil. Vstani in hodi!«[3]

Druga polovica postnega časa nam ponuja primeren čas, da obnovimo sklepe, ki smo si jih zastavili na začetku teh tednov, ter da ponovno oživimo iskreno željo po tem, da bi dobro pripravljeni prispeli do Velikega tedna in Velike noči. Morda je dobro, če uporabimo kot rdečo nit besedila iz Evangelija, ki jih bomo slišali pri maši v naslednjih nekaj nedeljah. Prav tako nam lahko koristi, če se bomo zavzeto ustavili pri drugih obletnicah in dogodkih teh dni, kakor je na primer jutrišnja šesta obletnica smrti Janeza Pavla II. (2. aprila) in njegova beatifikacija, ki bo 1. maja.

Obletnica smrti Janeza Pavla II. nam v spomnim prikliče zgled zvestobe Bogu, ki ga je sveti oče dajal Cerkvi in svetu. Močan vtis, ki ga je po vsem svetu naredila njegova smrt v svetosti, prav tako pa velika možica ljudi vseh starosti, predvsem mladih, ki so v tistih dneh pripotovali v Rim,

da bi spremljali njegove svete posmrtné ostanke, predstavljata jasno znamenje, da vera živo utripa v mnogih, mnogih ljudeh, čeprav je včasih skrita pod slojem navajenosti, rutine in celo greha. Toda dovolj je diha svetega Duha — tako je bilo v tistih nepozabnih dneh v aprilu leta 2005 —, da mnoge duše izkusijo globoko spreobrnjenje in se ponovno približajo Bogu.

Takšen nadnaravni odziv se je še enkrat ponovil malo kasneje, ob izvolitvi papeža Benedikta XVI., 19. aprila. Takrat smo bili ganjene, prepričane in hvaležne priče tega, kar je sveti oče odločno potrdil pri maši ob začetku svojega papeževanja: »***Cerkev je živa!***« Zares, nemogoče je, da bi izumrla — čeprav je včasih videti, da se maje —, ker ji pomaga Tolažnik in ker je njena Glava Jezus Kristus, vstali in poveljani, Kralj vsega stvarstva.

Ta gotovost, ki izvira iz vere, se dviga kakor nepremična skala našega upanja in našega nadnaravnega optimizma. »Naš Oče Bog — ta ljubeči Oče, ki nas varuje kakor *punčico svojega očesa* (5 Mz 32, 10), kakor se Sveto pismo nazorno izrazi z namenom, da bi to razumeli — po Svetem Duhu nenehno posvečuje Cerkev, ki jo je ustanovil njegov nadvse ljubljeni Sin.[4] Te besede svetega Jožefmarija nas napolnjujejo s tolažbo in gotovostjo sredi ovir, ki se na tolikih življenjskih področjih pojavljajo na zemeljskem romanju božjega ljudstva. »Zaupajte,« je nadaljeval, »sveta Cerkev je neuničljiva (...). Razen tega pomislite: čeprav bi nedosledna dejanja številčno presegla dejanja poguma, bi še vedno ostala ta mistična stvarnost — jasna in nevprašljiva, čeprav je ne zaznamo s čuti — da je Cerkev Kristusovo telo, naš Gospod sam, delovanje Svetega Duha, ljubeča navzočnost Očeta«[5]

Mislim, da bližajoča se beatifikacija Janeza Pavla II. pomeni še eno znamenje svetosti Kristusovega mističnega telesa, Tolažnikove prenavljajoče se moči, usmiljenja Boga Očeta: skratka ljubezni Presvete Trojice, ki Cerkve nikoli ne zapusti. In prepričan sem — tako prosim Boga — da bo povzdignjenje tega svetega papeža na oltar v svetu in v Cerkvi še enkrat povzročilo val vere in ljubezni, hvaležnosti našemu Gospodu, zaupanja polne združenosti s Cerkvijo, našo Materjo. Vedno me je ganilo, da je Janez Pavel II., ko je govoril o zvestobi, pri čemer se je izražal na podoben način, kakršnega najdemo v naukih svetega Jožefmarija, potrdil, da je za zvestobo neizogibno potrebna “nepretrganost” v teku let.

Medtem se, tako kot sem vam predlagal na začetku teh vrstic, pripravljajmo na Veliko noč, tako da bomo v svoji osebni molitvi

premišljevali evangelijska besedila, ki nam jih nudi liturgija v teh tednih. Zato pogumno poglejmo, če smo spremljali in še vedno od blizu spremljamo Jezusa Kristusa, če ga poslušamo in uresničujemo to, kar nam pravi, če si želimo, da ga nikoli ne bi pustili samega.

Naslednjo, četrto postno nedeljo, bomo brali odlomek o ozdravljenju sleporojenega, v katerem se Jezus Kristus pokaže kot luč sveta. Na slepčeve oči je položil malo blata, ki ga je naredil iz prahu zemlje in svoje božje sline, ter mu rekel: *“Pojdi in se umij v vodnjaku Síloa”* (kar v prevodu pomeni *Poslani*). *Odšel je torej in se umil. Ko se je vrnil, je videl.*[6]

Kasneje evangelist pripoveduje o dialogu med Jezusom in tistim človekom. Vsi in vsak zase moramo tisto Gospodovo vprašanje slepemu razumeti tako, kot da je namenjeno nam osebno: »*Veruješ v Sina človekovega?*«[7] Ali zares, zares

veruješ — ne le z razumom, temveč s srcem in z voljo, z vsem svojim bitjem —, da je Jezus Kristus tvoj Odrešenik, da je utelešeni Božji Sin, ki je umrl in vstal od mrtvih zate, zame? Ta izpoved vere, ki jo bomo slovesno obnovili na velikonočno vigilijo, je zelo zavezujoča, zajema vse naše življenje in ne dopušča nobene špranje za sebične podvige, za zapiranje v svoj jaz. Borimo se, da bomo znali zavreči tiste načrte, ki — čeprav dobro zasnovani — ne najdejo mesta v Načrtu z veliko začetnico, ki ga Bog kaže vsakemu izmed nas. Prizadevno iščimo načine, da bi pripomogli k temu, da bodo drugi ljudje odprli oči za božje razsvetljenje, in ponižno prosimo Gospoda za milost vere, zase in za druge.

Še naslednjo, peto postno nedeljo, bomo poslušali odlomek o Lazarjevem obujenju od mrtvih. Jezus naredi pretresljiv čudež in

jasno razodene, da je Bog. Kdo namreč lahko povrne življenje pokojniku, ki je mrtev že več dni, kot edinole Bog? Učitelj nas opomni kakor Marto, Lazarjevo sestro: *Jaz sem vstajenje in življenje: kdor vame veruje, bo živel, tudi če umre; in vsakdo, ki živi in vame veruje, vekomaj ne bo umrl. Veruješ v to?*[8]. Tista žena kljub očitnim in čutnim dokazom smrti njenega brata, kar je zanjo težko, brez pomislekov izpove svojo vero v Boga življenja in smrti: *Da, Gospod. Trdno verujem, da si ti Mesija, Božji Sin, ki prihaja na svet*[9]. In zgodil se je čudež. Čudeži, ki se bodo ponavljali tudi v našem življenju in življenjih tolikih drugih oseb, ki jih želimo spremljati k Jezusu, če nam ne manjka vere, kakor je zagotavljal sveti Jožefmarija: **»Nikoli ne obupaj. Lazar je bil mrtev in je že razpadal: “iam foetet, quatrduanus est enim” — zaudarja, kajti že četrti dan leži, reče Marta Jezusu.**

Če zaslišiš Božji navdih in se mu odzoveš — “Lazare, veni foras!” — Lazar, pridi ven! —, se boš povrnil v življenje.«[10]

Naš ustanovitelj je z bistrumnostjo, ki mu jo je naklonil Bog, da je lahko prodrl v duhovni pomen Svetega pisma, pogosto vabil k poglobitvi v ta prizor; in ko je leta 1964 govoril majhni skupini ljudi, nam je dejal: **»Ko sem pomislil na veselje tiste družine, ki je bila priča čudežu, ko pomislim na veselje Jezusa samega, z njegovim srcem, ki je prekipevalo od veselja ob sreči drugih ljudi — prav tako kakor je znal jokati, ko je videl Martine in Marijine solze —, mi je prišel na misel ta pobožni vzklik, ki ga tako pogosto ponavljamo: *omnia in bonum!* (prim. Rim 8, 28), vse, kar se zgodi, pripomore k dobremu. Tudi trpljenje, dokler ga ne poskušamo po neumnem vzdrževati oziroma si ga ne**

**izmišljamo sami s kompliciranjem
naše domišljije. Naj se nam v
življenju zgodi karkoli, če se
prepustimo Gospodovim rokam,
bomo našli mir in pogum, ker nas
božja milost spreminja v
učinkovito orodje.»[11]**

Cvetna nedelja, konec postnega časa,
začenja sveti teden. Je kakor
preddverje, vpelje nas v dneve, ki so
odločilni za zgodovino odrešenja. Na
veliki četrtek zjutraj škof obhaja
sveto mašo skupaj s svojimi
duhovniki in v prisotnosti velikega
deleža božjega ljudstva. V teku te
maše se blagoslovi sveto olje, ki se bo
uporabljalo za posvetitev oltarjev, za
maziljenje katehumenov — ki bodo
potem, ko prejmejo krst, kakor oltarji
posvečeni v služenje Bogu — ter za
podelitev zakramenta bolniškega
maziljenja. Prav tako se posveti
krizma, ki se uporablja pri
zakramentu svete birme in ki
krščenim podeli polnoletnost v

Kristusu. V teku tega obreda duhovniki obnovijo svoje duhovniške obljube, ki so jih izpovedali na dan svojega posvečenja. Vsi člani duhovniškega ljudstva, duhovniki in laiški verniki, se na tem liturgičnem slavlju srečajo na najboljši možen način. Kako dober trenutek, da okrepimo svojo molitev k Jezusu, velikemu in večnemu Duhovniku, da bi nam dal veliko svetih duhovnikov in da bi si tudi krščanski laiki, moški in ženske, resno prizadevali za svetost, vsakdo na njemu lastnem mestu!

Popoldne, med mašo *in Cena Domini*, se bomo še posebno spominjali postavitve svete evharistije in službenega duhovništva. Ta *danes* zakramentalne obnovitve velikonočne skrivnosti, ta *danes* križa — ki ga je Gospod napovedal pri zadnji večerji —, je prisoten vsakokrat, ko se obhaja evharistija, s še posebnim pomenom na veliki

četrti. Osupnimo pred to večno sodobno kalvarijsko žrtvijo, na še poseben način pri maši *in Cena Domini*. Na ta dan polaga rimski kanon pred spremenjenjem v duhovnikova usta besede, lastne tej slovesnosti: *Tisti večer, preden je trpel za naše in vsega sveta zveličanje, to je danes, je vzel Jezus kruh v svoje svete in častitljive roke ...*[12]

Prosímo presveto Trojico, naj ta presežek Kristusove ljubezni nikoli ne gre mimo nas neopažen. Ne le, da je enkrat dal svoje življenje na križu, temveč je hotel postaviti sveto evharistijo in duhovništvo, da bi vedno in povsod, dokler ne bo ob koncu časov prišel v slavi, lahko stopili v živ in resničen stik z njegovo odrešilno žrtvijo. *V češčenju pokleknimo pred to skrivnostjo: veliko skrivnostjo, skrivnostjo usmiljenja. Kaj več bi mogel Jezus storiti za nas? Zares, v evharistiji nam izkazuje ljubezen, ki gre »do konca«*

(prim. Jn 13,1), ljubezen, ki ne pozna meja.[13]

Večerna maša velikega četrтка nas uvaja v spomin trpljenja in smrti našega Gospoda naslednjega dne. »Med zadnjo večerjo in Jezusovo smrtjo obstaja neločljiva povezava. Pri prvi Jezus izroči svoje telo in svojo kri, torej svoje zemeljsko življenje, izroči samega sebe, s čimer vnaprej nakaže svojo smrt in jo spremeni v dejanje ljubezni.«[14] Ko bomo na ta dan častili sveti križ, našemu Gospodu iskreno recimo *hvala* v želji, da bi mu bili zelo zvesti. Ta zahvala naj nas vzpodbudi, da bomo še naprej z vztrajnostjo in z veseljem hodili po stezi svetosti.

Tako smo prišli do predvečera vstajenja. V pričakovanju dokončne Gospodove zmage nastopi velika sobota kot dan tišine in zbranosti. Oltarji so goli, nobenega liturgičnega obreda; opazimo celo odsotnost

presvetega zakramenta, ki je shranjen na ločenem mestu, če bi ga bilo potrebno podeliti za zadnjo popotnico. Letos pade na 23. april, torej na obletnico prvega obhajila in birme svetega Jožefmarija.

Te okoliščine — da ni mogoče obhajati evharistične daritve — me spomnijo, da je na dan zlate maše našega ustanovitelja božja previdnost določila, da ni mogel obhajati svete maše, saj je bil veliki petek. Kljub temu je bil, kakor vedno, ves njegov dan ena sama *maša*, — morda še bolj intenzivna kakor običajno —, prav zaradi njegove najtesnejše združenosti z daritvijo na križu. Povabim vas, da se obrnete k njegovemu posredovanju, zato da bi v teh dneh velikonočnega tridnevja vztrajali v še posebni povezanosti s popolno daritvijo našega Gospoda, tako da se poskušamo zelo močno povezati z njegovo izročitvijo za nas.

In končno, »z velikonočno vigilijo, ko obnovljamo krstne obljube in s tem potrjujemo, da je Kristus Gospod našega življenja, tistega življenja, ki nam ga je dal Bog, ko smo se prerodili *iz vode in Svetega Duha*, in kažemo našo trdno odločenost, da bomo odgovorili na delovanje milosti in bili njegovi učenci«[15].

Ponovno se vračam k vsakokratni prošnji: molite za moje namene. V teh zadnjih tednih, kakor sem vam že sporočil, so na prvem mestu posledice potresa na Japonskem ter vojni konflikti na različnih delih sveta, predvsem na Slonokoščeni obali in v Libiji. Zatekajmo se k naši Gospe, *Kraljici miru*, z vero jo kličimo v litanijah pri rožnem vencu. In bodimo še naprej združeni s svetim očetom, na poseben način 19. aprila, na obletnico njegove izvolitve na Petrov sedež. Prosite tudi zame, ker 20. aprila začnem še eno leto mojega

pastoralnega služenja Cerkvi kot
Prelat Opus Dei.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja,

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. april 2011

[1] Poslanica papeža Benedikta XVI.
za postni čas 2011, 4. 11. 2010, št. 3.

[2] *Jn* 14, 6.

[3] Molitveno bogoslužje, Drugo
berilo četrte postne nedelje (Sveti
Avguštin, *Enarraciones sobre los
Salmos*, 34, 9: CCL 36, 316)

[4] Sveti Jožefmarija, pridiga *El fin
sobrenatural de la Iglesia*
(Nadnaravni pomen Cerkve), 28. 5.
1972.

[5] Prav tam.

[6] *Jn* 9, 6-7.

[7] Prav tam, 35.

[8] *Jn* 11, 25-26.

[9] Prav tam, 27.

[10] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 719.

[11] Sveti Jožefmarija, Zapiski z meditacije, 22. 7. 1964.

[12] Rimski misal, Prva evharistična molitev, Molitev *Qui pridie* pri večerni maši na veliki četrtek.

[13] Janez Pavel II., okrožnica *Ecclesia de Eucharistia*, 17. 4. 2003, št. 11.

[14] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 31. 3. 2010.

[15] Poslanica papeža Benedikta XVI. za postni čas 2011, 4. 11. 2010, št. 2.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-
pismo-april-2011/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-april-2011/) (11. Avg. 2025)